

Chương 19

SÂN BAY NỘI BÀI

Quyên cùng Tuấn Anh ra sân bay Quốc tế Nội Bài, Hà Nội đón chuyên gia công nghệ thông tin của một trường đại học bên Mỹ sang tham gia hội thảo tại Bộ môn.

Lúc này là 8 giờ, còn 2 tiếng nữa, máy bay mới hạ cánh. Cả hai tìm đến một cửa hàng trong nhà chờ để ăn sáng. Mới sáng sớm, sân bay đã đông người.

Quyên nhìn mọi người trong nhà ga, cô nhận thấy những người chuẩn bị lên máy bay và người đi tiễn đều có tâm trạng thật đặc biệt. Dường như họ ít nói và chủ yếu quan sát lẫn nhau.

Trên cương vị một kiến trúc sư, Quyên biết rõ, cùng là công trình công cộng dịch vụ, song sân bay (hay sân ga) và chợ là hai công trình khác biệt hẳn về văn hóa.

Chợ là nơi con người thường gặp gỡ nhau, nhưng cơ bản chẳng ai tin ai. Đây là nơi loài người mang đến cho nhau cảm giác về những điều nghi kỵ. Vì vậy, người ta mới nói: *“Thứ nhất là tu tại gia, thứ nhì tu chợ, thứ ba tu chùa”*. Có một Di sản văn hóa thế giới, Thành phố thương mại Dubrovnik, Croatia, nổi tiếng với câu nói: *“Chúng tôi không lừa dối bạn. Khi tôi cân đo hàng hóa cho bạn, Đức Chúa trời cân đo tôi”*.

Song nhà ga lại khác hẳn. Đây là nơi con người thể hiện sự quyến luyến, gắn bó với nhau. Những điều khác biệt đã bỏ lại phía sau, chỉ còn nụ cười và cả nước mắt. Việc đón hay tạm biệt người thân đều mang đến cảm giác về một điều tốt đẹp. Đặc biệt là việc chia tay người thân, chia tay vùng đất mà chưa biết đến bao giờ gặp lại. Có nhà thơ Việt đã viết: *“Khi ta ở chỉ là nơi đất ở; Khi ta đi đất đã hóa tâm hồn”*.

Quyên nhìn Tuấn Anh ngồi ăn sáng và nghĩ: Sau này, khi mình ra nước ngoài học hay công tác, không biết khuôn mặt của Tuấn Anh lúc đi tiễn sẽ thế nào?

Hiện đang có nhiều tổ chức đánh giá sự hài lòng của du khách nước ngoài đến thăm Việt Nam. Có lẽ sân bay này là nơi thể hiện rõ nhất sự hài lòng hay không của du khách khi họ rời khỏi Việt Nam. Và chính những du khách này là người tuyên truyền thuyết phục nhất cho mọi người xung quanh họ về vị thế của ta với thế giới.

Quyên chỉ một nhóm du khách nước ngoài đang chờ lên máy bay rời khỏi Hà Nội và hỏi Tuấn Anh:

- Anh đoán xem, nhóm du khách kia hài lòng hay không hài lòng khi họ rời khỏi Hà Nội?

- Nhìn khuôn mặt của họ, chỉ thấy sự lạnh lùng, không biểu cảm, khó mà biết được họ có hài lòng với những ngày tại Hà Nội hay không. Có thể do họ đang mãi suy nghĩ tới địa điểm mà họ sắp đến.

- Em có một người bạn làm việc tại Viện Xã hội học, có khi bảo bạn ấy đến đây mà làm một nghiên cứu điều tra xã hội học xem người nước ngoài nghĩ như thế nào về ta tại thời điểm đến và rời Việt Nam. Chắc là rút ra được những kết luận bổ ích để ta hoàn thiện mình.

Chợt Quyên nhìn thấy Cẩm Tú. Cùng lúc Cẩm Tú cũng nhìn thấy Quyên.

Cẩm Tú kéo một thanh niên người nước ngoài, trạc ngoài 30 tuổi đến chỗ Quyên và Tuấn Anh.

- Chào mọi người!. Quyên lên tiếng

- Chào!. Đúng là trời sắp đặt đây.

Cẩm Tú cười nói và giới thiệu:

- Đây là anh Leonidas, bạn trai tớ, người mà tớ đã kể với cậu.

- Chào anh!. Quyên chào. Tuấn Anh gật đầu chào theo.

- Chào!. Leonidas chào bằng tiếng Việt.

Quyên chỉ Tuấn Anh giới thiệu:

- Đây là người yêu tớ, Tuấn Anh!.

- Đã nhìn thấy anh một vài lần tại sân Trường Đại học Xây dựng Hà Nội. Nay mới được gặp.

- Cảm ơn!. Tuấn Anh lịch sự nói.

Quay sang Quyên, Cẩm Tú nói tiếp:

- Tớ tiễn anh Leonidas bay về Pháp. Anh ấy về nghỉ phép hai tuần rồi lại quay sang Việt Nam.

- Tớ được thầy Chủ nhiệm Bộ môn phân công đón chuyên gia công nghệ thông tin từ Mỹ sang hội thảo. Quyên nói.

Leonidas nói tiếp bằng tiếng Việt với Quyên:

- Cẩm Tú kể nhiều về bạn. Hy vọng gặp lại.

- Cảm ơn.

Cẩm Tú ghé tai Quyên nói nhỏ:

- Người yêu của cậu cũng được đấy chứ, cũng điển trai.

- Cảm ơn.

Khi hai người to nhỏ, thì Leonidas nhìn lên bảng báo giờ bay đi Paris. Leonidas nói điều gì đó bằng tiếng Pháp với Cẩm Tú.

Cẩm Tú quay sang nói:

- Sắp đến giờ làm thủ tục rồi, bọn tớ phải đi.

Quyên nhìn Cẩm Tú nắm chặt cổ tay Leonidas, nơi có biểu tượng Chi-Rho Christogram và kéo Leonidas vào phòng chờ lên máy bay. Quyên biết chắc rằng họ đang rất hạnh phúc.

- Chào nhé!. Leonidas vẫy tay.

- Tạm biệt!. Quyên và Tuấn Anh cùng đáp.

*

* *

A Cường, Mai và em trai đang chờ tại sân bay Nội Bài. A Cường quay về Trung Quốc sau sáu tháng làm việc tại Việt Nam. Từ đây bay tới sân bay quốc tế tại thành phố Quảng Đông, Trung Quốc.

Minh sau khi học được một số bài võ do A Cường truyền lại đã tôn A Cường là sư phụ, mở lời là nói thầy Cường và xưng em. Minh khoe rằng, từ khi học võ, bạn bè trong lớp hết thầy đều nể phục và rất muốn Minh truyền dạy lại.

Minh lên tiếng trước:

- Bao giờ thầy Cường quay lại Việt Nam.
- Anh chưa rõ. A Cường nói.
- Mẹ anh đã biết anh chuẩn bị về chưa? Mai hỏi.
- Anh đã báo. Mẹ anh nói rằng sẽ thuê xe ra sân bay đón.
- Bao giờ anh quay sang Việt Nam, em sẽ cùng anh xuống thăm phố Bến Tàu và Chùa Long Tiên. Mai nói.
- Em nhớ đưa cho anh số tài khoản của em. Anh muốn chuyển cho em một khoản tiền hỗ trợ cho Minh học đại học. Những gì em và Minh đã làm cho anh trong những ngày anh ở Việt Nam là rất đặc biệt. Đây chỉ là món quà nhỏ.
- Vâng!. Mai nói khẽ.

A Cường đã đi khảo sát giá cả một căn hộ chung cư quy mô trung bình khoảng 60 m², tại khu vực gần nơi Mai đang sống. Số tiền không lớn, anh hoàn toàn có thể trợ giúp.

*

* *

Chợt Quyên nhìn thấy ba người từ bên ngoài vào trong ga. Và Quyên nhận ra ngay người thanh niên trạc 30 tuổi có hình dáng và khuôn mặt giống một nhân vật trong phim Chàng Trung Quốc. Chính người này mình đã gặp tại Chùa Chuông,

Hưng Yên. Quyên nắm tay Tuấn Anh và đưa mắt nhìn về phía A Cường:

- Anh chụp cho em một vài bức ảnh về vị thanh niên này.

*

* *

Ba ngày sau.

Mai mở máy tính và nhận được thư của A Cường:

"Anh đây.

Anh đã về đến nhà an toàn. Mẹ anh ra đón. Bà khỏe, trông thấy anh thì vừa cười, vừa khóc. Anh đã kể về chuyện đến thăm nơi bố anh ra đời và cũng kể chuyện về em. Mẹ anh vui lắm, lâu mới thấy mặt bà nhẹ nhõm như vậy. Nghỉ mấy hôm nữa, anh sẽ quay lại nơi làm việc.

Anh đã nhận được số tài khoản của em và chuyển vào trong đó số tiền tương đương 2 tỷ 100 triệu đồng tiền Việt. 100 triệu là tiền hỗ trợ cho em học tiếp đại học. Còn 2 tỷ đồng là dành cho em và Minh mua căn hộ mới.

Mong em và Minh luôn gặp được nhiều điều tốt lành.

Anh Cường".

Mai ngồi thẩn trước máy tính. Cô chỉ đủ bình tĩnh để gõ vào trong đó mấy chữ.

"Cảm ơn anh. Cho em gửi lời chào tới mẹ.

Em và Minh nhớ anh rất nhiều"

Cô tắt máy tính và quay sang gọi:

- Minh ơi. Anh Cường viết thư cho chị và có lời chào tới cậu.

- Chị cảm ơn thầy Cường hộ em.

Điện thoại di động có tin nhắn. Mai mở xem. Tiền đã chuyển vào tài khoản với tổng số có nhiều con số mà cô chưa bao giờ một lần dám mơ tới: 2 tỷ 100 triệu đồng, cộng với số tiền 100 triệu đồng trước đó.

- Minh ơi, hôm nay em nấu cơm nhé. Chị thấy hơi mệt.

Mai nằm dựa lưng vào tường và suy nghĩ:

- Anh Cường. Em sẽ phải chờ anh bao nhiêu ngày nữa mới được gặp lại.